

blive drøftet indgaaende, men jeg vilde tro, det havde nogen Betydning, at Lodsejere betalte en lille Afgift, og for os Jægere — jeg har drevet Jagt i mange Aar — vil det være en stor Fordel. Men jeg er Modstander af, at Politi og Sognefogder faar noget med dette at gøre. Disse Jagttegn kunde godt udstedes af Kommunalbestyrelserne, og jeg vilde tro, at man for at have nogen Oversigt hvert Efteraar burde bekendtgøre, hvem i Kommunen der havde løst Jagttegn, saa vidste man altid, hvem der havde Ret til at gaa paa Jagt, og hvem der ikke havde det.

Jeg vil gerne knytte et Par Ord til Bestemmelsen i § 27 om Nattejagt. Jeg skal villigt indrømme, at det er en Bestemmelse, der i meget høj Grad vilde virke til Gavn for vor Vildtbestand, dersom det kunde gennemføres effektivt; men jeg har desværre den Opfattelse, at det ikke kan gennemføres effektivt. Det vil blot medføre, at de, der vil holde sig Loven efterrettelig, vil se Vildtet blive skudt bort af andre. For hvorledes skal man faa fat paa disse Krybskytter, som skyder Vildtet bort om Natten? Hvem vil passe dem op? Jeg kan mindes, at i gammel Tid passede Skovbetjentene dem op og fik en lille Dusør derfor; men jeg er meget i Tvivl om efter det Kendskab, jeg har til den hele Ordning, at disse vil spille deres Nætter med at passe paa Jagtovertrædere. Jeg tror derfor, der vil ske det, at medens de lovlydige Borgere ikke faar noget af dette Vildt, vil Krybskytterne i høj Grad vinde ved, at Vildtbestanden tiltager. Medmindre da Straffebestemmelserne bliver ganske anderledes alvorlige; for med de Bødebestemmelser, der her foreslaas, tror jeg ikke, det vil nytte noget.

Men der er en anden Side af Sagen, som jeg ogsaa gerne vil pege paa, og det er Lodsejernes Ret. En Lodsejer, som bor op ad en Statsskov eller en anden Skov, maa som Regel føde Vildtet om Natten, medens Vildtet har Soveplads i Skoven om Dagen, og han er da daarligt tjent med at at faa sine Marker ødelagt, uden at han paa nogen Maade kan gøre sig betalt. Jeg ser, at der i Lovforslaget er indført en Bestemmelse om Lejere, men der er ikke indført nogen Bestemmelse om Lodsejere i Nærheden af en Statsskov. Dersom der ikke kan indsættes nogen Bestemmelse om Erstatning i saadanne Tilfælde, er jeg meget ængstelig for at gaa med til Lovforslaget paa dette Punkt.

I øvrigt erkender jeg, at Lovforslagets Gennemførelse i høj Grad vil tjene til Gavn

for vor Vildtbestand, der for visse Arters Vedkommende er ved at forsvinde. Jeg skal med disse Ord anbefale, at man søger Forslaget gennemført i denne Samling.

Clausager: Jeg vil gerne i Anledning af § 17, der omhandler Jagttider og Fredningsbestemmelser, sige et Par Ord vedrørende et Par Vildtarter, som findes overalt, som er, kan man vel sige, Allemands Vildt, og som efter min Mening staar i Fare for at tage af alt for stærkt; det er Harer og Agerhøns, jeg tænker paa. Det er jo blevet saaledes, at der ikke er ret mange, der kan støde en Flok Høns op eller en Hare op, uden at Blodet kommer i Kog, og det betragtes som Vidnesbyrd om, hvad man kan paa Jagtens Omraade, naar man kan nedlægge en Hare eller en Agerhøne. Men dette har ogsaa haft til Følge, at disse to Vildtarter er svundet ganske overordentlig stærkt ind og mange Steder sikkert staar i Fare for næsten at svinde bort. Jeg ser, at Fredningstiden for Harer er foreslaaet at være den samme som tidligere, medens derimod Fredningstiden for Agerhøns er forlænget med 5 Dage, saaledes at den nu andrager 7 Uger. Jeg vilde tro, at det kunde forsvares, og at det vilde være rigtigt at gaa til en lidt længere Fredningstid saavel for Harer som for Høns, og navnlig for denne sidste Vildtart. Begge disse Vildtarter er jo, tør man vel nok sige, en Pryd for Landskabet. Der er vel ikke ret mange, som ikke føler en vis Glæde ved at se saadan en kvik Hare springe omkring en Sommermorgen ude paa Markerne eller ved at høre Agerhønen en Sommeraften kalde Kyllingerne sammen. Begge de to Vildtarter er en Pryd for Landet — og som saadanne burde de værnes —, men Agerhønen er mere end det, idet den ved Siden af at være en smuk Fugl ogsaa er en nyttig Fugl. Mange har sikkert en Sommerdag tidt set en Agerhøne med en 10—20 Kyllinger rode uhyre travlt inde under Roerbladene; den skraber i Jorden og søger der efter Larver, og hvad den ellers kan finde, og man kan ligeledes se, at den tager en Del Ukrudtsfrø. Hvem der undersøger Kroen paa en Agerhøne, vil vistnok altid opdage, at der findes en Mængde Ukrudtsfrø i Kroen, for saa vidt Hønen da ikke er udsultet. Efter Høsten er der selvfølgelig ogsaa en Del spildte Korn i Høstens Kro, men jeg har selv lagt Mærke til, at ogsaa da er der saa godt som altid en Mængde Ukrudtsfrø i Kroen, Mældefrø, Pileurtfrø, Agerkaalsfrø o. s. v., og det er jo godt, at Agerhønsene tager en Del af disse Ukrudtsfrø. Jeg tør nok